

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 16)

...Ánh sáng nhấp nháy từ màn hình ti vi chiếu vào mắt khiến Ba Thạo bừng tỉnh. Chắc đã khuya rồi. Không gian bây giờ chỉ còn lại những âm thanh của gió, của sông nước. Màn hình của chiếc ti-vi màu đặt trên nóc tủ ly trước mặt gã đang hiện lên những cảnh của một cuốn phim sexy. Hương Giang đang đứng bên cạnh đầu máy. Thị lúi húi điều chỉnh một lát rồi quay về phía Ba Thạo. Bất gặp ánh mắt của gã, thị nói:

-Buồn quá, chiếu phim coi chơi... Anh Ba có coi phim không?

Nói xong, thị bước lại ngồi xuống đi-văng. Ba Thạo vội nhồm lên. Gã liếc đồng hồ trên tường: Đã mười hai giờ đêm.

-Hàng đã về chưa? - Gã hỏi.

-Không còn chi cả - Hương Giang lắc đầu - Bị cướp sạch rồi. Chú Lưu vừa qua đây báo tin.

Ba Thạo sững sờ. Một lát sau, gã mới hỏi tiếp được:

-Vậy thằng Lưu đâu rồi?

-Chú ấy vội nên chỉ báo tin rồi đi ngay. Phải về thành phố gấp.

-Còn Năm Thiện?

-Anh Năm bị thương đang phải nằm lại bên Củ Chi - Hương Giang trả lời và chăm chú nhìn vào gương mặt thần thờ của Ba Thạo - Anh Ba lo lắm phải không?

-Không lo sao được!

Ba Thạo nói và ngồi phịch xuống. Vậy là cuối cùng Năm Thiện cũng đã bị dính đòn. Mà là một đòn chí mạng. Hàng đã bị cướp sạch, rồi đây biết ăn nói với ông chủ ra sao? Thế là việc thay đổi phương án vận chuyển hàng lần này của Năm Thiện đã thất bại. Bọn cướp chắc phải là những tên táo tợn và dũ dằn lắm mới có thể qua mặt được một kẻ liều lĩnh và khôn ngoan như Năm Thiện. Không biết sau vụ này, cái băng nhóm này của Năm Thiện có còn tồn tại được nữa không?...

Giọng Huế ngọt ngào của Hương Giang lại xuyên qua những suy nghĩ rối bời của Ba Thạo:

-Trong cái nghề này, đồ bể là chuyện thường tình. Có chi mà anh phải lo lắng quá vậy?

-Nhưng dù sao thì đây cũng là một chuyện thiệt đáng buồn.

-Nhiều khi phải biết quên đi để mà sống, anh Ba à - Hương Giang nói và đưa tay chỉ về phía màn hình - Người ta sống như rứa tê mà!

Ba Thạo thần thờ nhìn theo. Và chính trong phút ấy, cái ý nghĩ ban nãy lại trở về trong gã: cuộc sống chính là như vậy. Sự tốt đẹp và cái xấu xa vẫn cứ tồn tại ngay bên cạnh nhau, bổ sung cho nhau. Điều đó là một quy luật của cuộc sống này...

Như thể đã nắm bắt được những ý nghĩ ấy của gã, Hương Giang quay hẳn người sang, đặt một tay lên cánh tay của gã:

-Anh Ba buồn lắm sao? Thôi, nghĩ ngợi chi cho mệt!...

Ba Thạo im lặng, mặc cho bàn tay ấy cứ đưa dần lên vai rồi lên đến mái tóc rối bù của mình. Hương Giang ngồi sát tới bên cạnh rồi đột nhiên ngả hẳn đầu vào ngực gã.

-Anh Ba! - Thị thì thầm bằng giọng đăm đuối - Anh thử nhìn vào mắt em coi? Hay anh không có tim?...

Những lời nói ấy vọng đến tai Ba Thạo xa vời như từ một thế giới nào khác vọng đến. Gã cảm thấy trống rỗng - hoàn toàn trống rỗng. Đó là cảm giác hẫng hụt của một con người bắt đầu không làm chủ được mình. Mọi thứ

bỗng trở nên mờ ảo và xa xăm. “Cuộc sống là như vậy!” . Không hiểu sao cái điệp khúc ấy lại cứ vang vọng trong gã. Nó vang lên bất tận, nhấn chìm gã vào cõi hỗn mang của những đam mê và dục vọng. Gã muốn cưỡng lại, muốn thoát ra khỏi cái làn sương mù vô thức ấy nhưng không thể nào thoát ra được...

Ba Thệu tỉnh dậy từ sáng sớm. Nhưng Hương Giang còn dậy sớm hơn. Khi gã vừa mặc xong quần áo ngoài, thị đã bước vào mang theo một tô hủ tíu và ly cà phê sữa đá. Trong khi Ba Thệu ăn sáng, thị ngồi ở chiếc ghế đối diện lặng lẽ hút thuốc và lơ đãng ngó qua cửa sổ.

Buổi sáng nơi đây thật thanh bình. Những làn gió thổi qua sông mang theo hương thơm của các loài cây cỏ và mùi tanh của sông nước. Một chiếc ghe thông thả đi qua. Trên ghe có một thằng bé chỉ mới trạc sáu, bảy tuổi cưỡi truồng nòng nổng đang bình thản tè xuống sông. Một vài chiếc xuồng đang sang ngang. Những vành nón lá và tiếng cười của các cô gái loang ra trên sóng nước. Ở bờ bên kia, những hàng cây mọc sát mép nước nom giống như một bức tường xanh thẫm thỉnh thoảng lại lay động. Có tiếng pháo nổ lẹt đẹt từ một nơi nào đó vọng tới. Chắc là có một đám cưới...

Ba Thệu đã ăn sáng xong. Gã nhìn theo Hương Giang. Cái điệp khúc kỳ lạ kia lại trở về trong gã: “Cuộc sống là như vậy đó! Cuộc sống cứ trôi đi bình thản như dòng sông kia không bao giờ ngưng nghỉ”... Cái khung cảnh quen thuộc lại gợi về với những năm tháng xa xưa - nơi tuổi thơ của gã bỗng bèngh trôi trên những ngọn sóng. Gã như nhìn thấy người cha ở trần với chiếc khăn rằn quanh đầu và điều thuốc rê vĩnh viễn gắn trên miệng, suốt ngày bận rộn với lưới, với cá, tôm trong cuộc hành trình bất tận trên những kênh rạch, những dòng sông. Gã hình dung thấy rất rõ người má quanh năm tất bật với bốn đứa con, với com nước, vá may trong cái khoang nhỏ hẹp của chiếc ghe. Rồi người cha vất vả ấy đã qua đời sau một trận cảm đột ngột trong một đêm lạnh lẽo giữa một vùng sông nước hoang vu. Rồi má của gã cũng đã vĩnh viễn ra đi sau những năm tháng lao碌. Bốn anh em gã - đứa lớn nhất tròn mười ba, còn đứa nhỏ nhất chưa tròn bảy tuổi phải chia tay nhau. Cái tổ chim

non ấy phải tan đàn sẻ nghé và những giông bão của cuộc đời đã cuốn chúng phiêu bạt mỗi đứa một nơi... Tiếp đó là những tủi nhục, nhọc nhằn của cái kiếp mồ côi, phải lang thang đầu đường xó chợ...

Chuyện đau lòng đó đã xảy ra từ hai mươi sáu năm trước. Quá khứ dù đã nhạt nhòa nhưng vẫn để lại những dấu ấn không bao giờ phai mờ trong tâm trí những đứa trẻ. Chưa kịp lớn, chúng đã phải sống cuộc sống tự lập, phải bươn chải trong một thế giới của những con người bất hạnh. Trong số đó, cũng có những đứa trẻ may mắn nếu được ai đó cứu mang hoặc trở thành thằng nhỏ để người ta sai vặt. Ba Thẹo có được cái may mắn ấy. Gã được một gia đình giàu có ở Đồng Nai nhận về cho đi chăn bò. Sau năm năm làm việc cật lực, gã bị ông chủ xỉa cho một nhát dao vào mặt vì đã sợ ý để cho kẻ trộm dắt mất hai con bò. Nhát dao ấy đã để lại vết thẹo hằn sâu ở mép trái của gã, hằn sâu vào trong nhân cách của gã và trở thành biệt danh, thành tên của gã. Và thế là lại tiếp đến những năm tháng lang thang...

Cho đến tận bây giờ, trong con người của Ba Thẹo vẫn song song tồn tại những điều tốt đẹp và sự xấu xa. Những làn Vọng cổ, Nam ai, Nam đạo... mà cha gã đã từng hát trong những đêm lênh đênh trên sông cùng với cây đàn cò cũ kỹ vẫn có lúc vang lên, ngay cả khi gã đang phải hứng chịu những lời nguyên rủa, chửi bới tục tằn. Bản tính lương thiện gắn liền với nỗi sợ hãi trước cái đói, nỗi sợ bị làm nhục vẫn luôn thường trực trong tâm khảm gã. Cái tốt và cái xấu giống như hai thái cực suốt đời đấu tranh với nhau, phủ định lẫn nhau nhưng không thể thiếu nhau trong con người Ba Thẹo. Có lẽ cho đến lúc chết, gã vẫn sẽ đứng ở cái ranh giới của sự giằng co khốc liệt ấy. Trong thâm tâm, Ba Thẹo luôn nghĩ rằng mình chỉ là kẻ đứng bên lề của xã hội, là một kẻ mà cuộc sống hay cái chết không hề có ảnh hưởng đến bất cứ ai...

-Bây chừ tính rằng, anh Ba?

Mãi mê trong những hồi tưởng, Ba Thẹo không nghe thấy câu hỏi của Hương Giang. Gã chỉ nhìn thị bằng ánh mắt đờ đẫn như kẻ đang ngủ mê. Hương Giang nhắc lại câu hỏi. Gã bần thần một lúc rồi mới trả lời:

-Tôi cũng chưa kịp tính...

-Tụi mình sẽ làm lại từ đầu - Hương Giang nói bằng giọng đã được tính toán kỹ

-Anh sẽ quay trở lại Tây Ninh. Có chi trở ngại không?

-Nhưng...

Ba Thệu nói và xòe hai bàn tay ra. Hương Giang mỉm cười:

-Về vốn liếng thì anh khỏi lo. Em sẽ lo đủ.

-Nhưng một mình tôi thì làm gì được? - Ba Thệu vẫn băn khoăn.

-Sao anh không tính đến Tư Bé, đến chú Lưu, chú Huy? Họ vẫn còn đầy đủ cả đó.

Bây giờ thì Ba Thệu đã hiểu. Hương Giang muốn nhân cơ hội nắm lấy đường dây buôn lậu có kinh nghiệm này. Nói cách khác, thị muốn trở thành bà chủ chứ không phải với tư cách một kẻ góp vốn. Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến gã. Cái quan trọng nhất đối với gã là có công việc và được trả tiền sòng phẳng. Như vậy thì đây cũng là một cơ hội. Trong khi gã đang thâm tính toán như vậy, Hương Giang tiếp tục bàn luận như thể mọi chuyện đã được thống nhất:

-Cuối năm rồi! Phải chuẩn bị ngay từ bây giờ. Bỏ qua những thứ vớ vẩn như tấm tre với nước đóng hộp đi. Chỉ tập trung vào thuốc lá thôi. Thuốc lá nội đang tăng giá vùn vụt, bây chừ có thứ đã đắt hơn thuốc ngoại rồi. Như rứa thì càng có lợi cho tụi mình thôi...

Ba Thệu vẫn im lặng. Gã đang muốn nghe để phần nào xác định tính cách và khả năng của người phụ nữ này trước khi hợp tác làm ăn. Hương Giang tiếp tục phân tích:

-Phải tạo ra mạng lưới tiêu thụ thiệt nhanh gọn. Lực lượng vận chuyển chỉ cần bốn người các anh là đủ. Mỗi chuyến không cần nhiều hàng. Cái quan trọng là phải đảm bảo thật đều đặn. Kiến tha lâu cũng đầy tổ. Hôm nữa, vốn của mình chưa nhiều. Trước mắt chỉ có thể tung ra mười cây. Lâu dài sẽ tăng vốn lên....

Nói đến đây, thị dừng lại và nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy suy nghĩ của Ba Thệu:

-Em tin ở anh... Em muốn anh thay mặt em lo cho chuyện này. Ba chú kia hoàn toàn đặt dưới sự trông coi của anh. Ý anh ra rằng? Nếu được, ngày mai lên đường luôn?

Ba Thệu hít một hơi thở thật sâu. Vậy là số phận lại đặt gã trước một sự lựa chọn. Nhưng có lẽ không còn cách nào khác. Hãy cứ thử vận may thêm một lần nữa. Nếu gã không nhận lời, chắc chắn ba tên kia sẽ sẵn sàng thực hiện theo những yêu cầu của Hương Giang. Phải nắm lấy cơ hội này, rồi tới đâu sẽ tính tới đó.

Gã lặng lẽ chìa tay ra để Hương Giang nắm chặt lấy bàn tay ấy...

Chương 9

Sự lo lắng của Ba Thệu là có cơ sở. Trong khi gã đang ở xa thành phố, Thu cũng đang trải qua những ngày không bình yên.

Sự kiện đầu tiên là cuộc gặp gỡ bất ngờ với Lan Bò, Chuyện ấy xảy ra khoảng hai ngày sau khi Ba Thệu lên đường. Buổi chiều hôm ấy khi đang đẩy xe hàng đi qua một ngõ nhỏ, Thu chợt nghe tiếng gọi. Người gọi là một cô gái đang ngồi trên chiếc xe đạp mi-ni, hai chân chống xuống đất trong một dáng vẻ khá ngang ngạnh. Thu rẽ vào. Khi lại gần, cô chợt sững người vì ngạc nhiên. Kẻ trước mặt cô chính là Lan Bò. Và điều ngạc nhiên hơn nữa là sau khi nhận ra Thu, Lan Bò lại tỏ ra mừng rỡ. Ầ hờ hời reo lên:

-Thu hả? Khỏe không mày?

Thu lặng lẽ gật đầu và vẫn đứng im với quang gánh trên vai. Cô không hề cảm thấy thú vị gì với cuộc gặp gỡ này. Nhưng Lan Bò thì ngược lại. Cô ả cười thân mật:

-Đắt hàng không? Cho ly chè đi!

Thu lẳng lẳng làm theo. Cô múc chè cho Lan Bò. Ắa dụng xe vào tường rồi ngồi thụp xuống và bắt đầu ăn. Vừa ăn, ắ hỏi:

-Dạo này mày sống ra sao?

-Ừa... thì cũng tạm tạm - Thu trả lời bằng giọng không lấy gì làm hồ hởi cho lắm.

-Có khi rồi tao cũng phải theo gương mày thôi - Lan Bò nói giọng đầy tâm sự - Kiếm cái xe đẩy đi bán bò bía hay gói đu đủ. Chạy mãi ngán quá rồi!...

-Sao vậy? - Thu ngạc nhiên - Tưởng chị vẫn ở Công viên Văn hóa?

Lan Bò lúc đầu chua chát:

-Qua cái thời đó rồi. Máy bữa rày tao hông có dám ló mặt ra đó...

-Có chuyện chi vậy? - Thu hỏi bằng giọng quan tâm hơn.

-Đợt rồi công an họ làm dữ - Lan Bò thở dài - Quét sạch tàn dư văn hóa đồi trụy mà? Rã đám hết cả. Tụi con Hương, con Lan, con Trà đều đã dạt hết ra ngoại thành kiếm ăn. Riêng tao thì lang thang cả tuần nay. Cũng đang tính giải nghệ rồi kiếm kiêu mần ăn khác...

Vẻ mặt rầu rĩ của Lan Bò đã minh chứng cho những lời kể của ắ. Thu im lặng. Vậy là cuối cùng cái kết cục tất yếu cũng đã xảy ra. Lan Bò và đồng bọn đã phải trả giá cho những hành vi phạm pháp của mình. Cô thậm mừng là đã sớm rút khỏi cái thế giới của những con người ấy. Nếu vẫn còn là một kẻ lang thang, chắt chắt trong hoàn cảnh này, số phận của cô sẽ còn bi đát hơn Lan Bò rất nhiều.

(Còn tiếp)

Đức Dũng